

Nuriye Ve Semih' in Başlattığı Bizim Direnişimiz

Zafere kilitlemiş bir beyin karşısında, hiçbir güç duramaz. Fiziki olarak tüm güçler hükümsüzdür. Yüreğindeki öfkeyi sakinleştirecek tek yolun, zafer olduğu bir kararlılığın önüne geçebilecek hiçbir güç yoktur!

200'lü günleri geçen bir direniş vardır Ankara Yüksel Caddesi, İnsanlık Anıtı önünde. Tam 200 günden fazladır, seslerini duyurmak için, kamuoyu oluşturmak için, bir direniş vardır İnsanlık Anıtı önünde. Binlerce akademisyenin, yüz bini geçen kamu emekçisinin işten atıldığı, insanların sessizliğe kesildiği, adeta bir korku hükümdarlığının yaratıldığı bir dönemde, bir direniş abidesi yaratılıyor Ankara'nın ortasında. Mimarı, mühendisi, adı

Nuriye hocadır. Bu direniş başından belliydi, tarih bir destana daha tanık olacaktı. Çünkü bu direniş başından bellidir, Nuriye yalnızca kendisi için çıkmamıştır İnsanlık Anıtı önüne. Böyle bir dünyada, insanca olmayan bir yaşamın insanlara dayatıldığı Türkiye'de, ezilen halkların onurunu, haklarını yüreğine doldurarak, insanca bir yaşamı kazanmaları için tek yolun mücadele etmekten geçtiğini düşünerek, bu bilinçle, böylesi bir bedeli omuzlarına yükleyerek çıkmıştır Nuriye. Bir elinde dövizi " işimi geri istiyorum! ", dilinde sloganı " direne direne kazanacağız! " diyerek çıkmıştır İnsanlık Anıtı önüne.

İnsanların çaresiz bırakılmaya

çalışıldığı bir süreçte, onun duruluğu, kararlılığı, sadeliği, hayat dolu bakışları, umuda olan bağlılığı bu direnişin lokomotifi olmuştur. Nuriye'nin kararlılığına, bir çınar gibi kök salmasına, gülüşü karanlığı silkip atan bakışlarına, Anadolu'nun yiğit evladı Semih yoldaşlık etmeye başlamıştır. Halk olarak, işten atılan bir öğretmen olarak, yaşadığı adaletsizliğe mahkum etmemiştir kendini. Bu direniş benim için demmiştir Semih öğretmen. Ve omuz vermiştir tarihin bu destansı direnişine.

Yaprak kıpırdamaz bir dönemde 200'ü aşan günler boyunca gözaltılarla, tehdit ve işkencelerle devam eden bu direniş, bu günden sonra Türkiye ve dünya halklarının sokakla-

rında, caddelerinde, meydanlarında yankılanmaya başlamıştır. Pencerelerinden, bacalarından bir ısıklık ile şarkı ile türkü ile girmiştir. Halkımızın evlerinde, sofralarında artık. Yağmurda, karda, esen rüzgarda gelmiştir... İşimize, aşımıza, alın terimize sahip çıkmıştır. Yüreğine kara bir gam, başına keder düşenlere, umutları tebessümleri, umut olmuş, saran kara bulutları lav etmiştir.

Direnişin 290. günlerindeyiz, açlık grevininse 200. günlerindeyiz. Tutsaklıkla, zorla hapisane kampüsünde bulunan hastaneye götürülen bir süreç... Hastane desek küfür sayılır! Bir hücrede tutuluyorlar, ne bir nefes alacak açık alan, nede insanlığa sığacak bir koşul, mutfak yanında bulunan bir hücreye konmaları bilinçli olarak yapılan insanlık dışı bir tutumdur!

Semih öğretmen, Nuriye hocaya yoldaşlık etmeye başladığında milyonda birdi adaletsizliğe uğrayan. On binlerce kamu görevlisi, akademisyen haksız, hukuksuz bir şekilde işinden atıldı. Bunlardan kırk bir kamu görevlisi yaşamış olduğu kaostan, çıkmazdan, kendini çaresiz hissettiğinden intihar etti. Yüz binlerin üzerinde insan, aynı adaletsizliğe uğrayarak işinden atıldı. Milyonlarca insan adaletsizliğin ulaştığı en üst noktayı yaşamaktadır. Bunun vermiş olduğu iz, bir ayaklanmanın yolunu yapmaktadır. Bunun korkusudur, Nuriye ve Semih' i kör zindana atmışlardır. Evet korkuyor muktedirler, vatan hainleri, bilhassa burjuvazi. Topyekün egemenler, kulak tıkayamadığı Nuriye Semih kabusu olmuştur. Yenik düşeceğinin bilincindedir, kendi yasalarına dahi uymayarak ne hapisaneden çıkarmak istiyor ne de işlerini geri vermek istiyor. Üstüne üstlük erimiş bedenlerine işkence uyguluyor. Yenik düşecekleri bu destansı direnişte, kendilerini aklamamanın peşindeler, bunun yollarını yapmaya çalışıyorlar. Savcı, yargıç, hakim demeye bin şahit kişiler, günde on takla atıp duruyorlar bu onurlu, meşru direniş karşısında. Ki neye bularsanız bulayın elinizdeki çamur sizi kirlendirir, bu direnişin berraklığını bulandıramaz-

sınız. Ki dünya sizden büyük, dünya halkları sizden güçlüdür. İktidar olmanız, haklı olduğunuzu göstermez, zulüm yasallaştığında zulüm olmaktan çıkmaz, insanlık dışı koşullar dayatıyorsunuz, işkence uyguluyorsunuz. Yalanla, dümenle kurduğunuz iktidarlar böyle direnişler karşısında yenik düşer düşer yıkılacak!

Toplumlar geri bırakılmış, bilimden uzak, sosyal olmayan bir eğitimsizliğe mahkum edilmiş, dünyada ve ülkemizde iktidarlar yalnızca sürelerini uzatmaktadır. Halkların bilgiyi ve bilinci kuşandığı yerde, sizin sonunuz gelecek. Yoksul bıraktığınız, hayatlarını zindana çevirdiğiniz bu halk gelip yapışacak gırtlaklarınıza. Buna emin olun!

Öfkenin durağanlaştığı vakit, adalet kanayan yaraya dönüşür. O yaranın sağılması için sınıf kinyile bilenmek, hesap sorma bilincini mutlak kılmak gerekmektedir. Nuriye ve Semih için adalet bizim ellerimizdedir.

Velhasıl kelim ey halk! Nuriye ve Semih faşizmin zindanlarında hepimiz için yaşatıyor direnişi en coşkulu, en umutlu haliyle. Onların başlattığı bu direniş; ekmeğimize, aşımıza, sofradaki gülüşümüze düşman burjuvaziyedir, kendileri kırk kapılı saraylarda yaşar, bizim dört kapılı kondumuza iştah kabartırlar, onlar evimizi yıkmak için gelen patronlara karşı direniştedir.

Onların başlattığı bu direniş; alın terimizi çalan, fabrikada, tarlada, madende ürettikçe zenginleşen, 'ölsen de çalış' diyen, karlarına kar katan patronlara, 'bu devran böyle gitmez' diyendir. Onların başlattığı bu direniş, ülkemizi parsel parsel satan, düşman çizmesi altında bırakan burjuvaziye karşıdır.

Velhasıl kelim ey halk! Nuriye ve Semih' in başlattığı bizim direnişimizdir. Onlar; evlatlarımız çocuk yaşta çalışmasın, uğradıkları zor koşulları yaşamasın, bu sömürü düzenine maruz kalmasın diye direniyor. Onlar; yoksulluktan, açlıktan ölen çocuklar bir daha ölmesin diye direniyor. Onlar; fabrikada kolunu kaptıranlar,

tersanede ölenler, yerin yedi kat altında her saniye ölümü soluyanlar adına, iş, sağlık, güvenceli bir çalışma hayatı için direniyor. Onlar; hastane önlerinde yaşam savaşı veren, parası olmadığı için tedavi olamayıp sakat kalan, ölen insanlarımız için direniyor, hasta olan çocuğuna ilaç alamayıp, intihar eden babanın acısına ses oluyor. Onlar; "devlet" bir cenaze aracı vermeyip, kar altında evladını çuvalın içinde taşıyan babanın öfkesini hissederek direniyor! Onlar; saniyelerle sınava giremeyen, çürümüş bu eğitim sisteminde kahrolan, boğulan gençler adına direniyor, bilimselliği, bilginin gücünü, ilericiyi, ülkemizin aydınlığı adına mücadele ediyor. Onlar; ülkemizin, yerini, göğünü işgal edenlere karşı, toprağını, suyunu, doğasını, satanlara karşı, aç gözlü tekellere karşı direniyor, ülkemizde bu sömürü düzenine zemin hazırlayanları teşhir ediyor. Onlar; binlerce memurun, işten atılma terörüne karşı, milyonlarca işsiz haklarını savunuyor ve direniyor.

Velhasıl kelim ey halk! Bu direniş hepimiz için, hayatımızın tam ortasında duran bu direniş hepimizin. Bu iki güzel insanın başlattığı bu direniş, Türkiye halklarının direncidir. Şimdi direniş bu iki koca yüreğin omuzlarında yükseliyor, şimdi omuzlarındaki yükü almanın vaktidir, kol kola girip onlar için özgürlüğe kanat çırpmanın vaktidir, onlar için özgürlük hepimiz için özgürlük, onlar için getireceğimiz adalet, hepimiz için gelecek...

Gürhan TORUN

Öfkenin durağanlaştığı vakit, adalet kanayan yaraya dönüşür. O yaranın sağılması için sınıf kinyile bilenmek, hesap sorma bilincini mutlak kılmak gerekmektedir.